

GLASOVA Panorama

KRANJ, 23. FEBRUARJA 1963

STEVILKA 8

Drsalno revijo v Celovcu si je iz naših krajev ogledalo veliko ljudi. Dve nedeli zapovrstjo so imeli na mejnem prehodu na Jezerskem kar po štirideset avtobusov. Na sliki uspela točka drsalne revije z znano plesavko Ingrid Wendl.

Drsalna revija v Celovcu

,Festival ljubezni'

Pomisleke sem imel pred odhodom v Celovec, pomisleke sem imel tudi pozneje, po končani prireditvi pa jih nisem imel nič več. Revija me je navdušila, kakor je navdušila tudi vse ostale gledavce iz Avstrije, Italije in Jugoslavije. Bilo nas je precej gledavcev, precej si jih je ogledalo »Festival ljubezni«, kakor so prireditev imenovali že prejšnjo nedeljo in nihče izmed tistih, ki so jo videli, ni skoparil s priznanjem.

Navdušen športnik sem, tudi potujem rad in zato me je z vso silo vlekelo na to sestavno znano revijo na ledu. V nedeljo zjutraj smo se zbrali na avtobusni postaji v Skofiji Loki in se odpeljali. —

Seveda z zamudo, ker nekateri zlepa ne morejo od doma. Vožnja je bila zaradi snežnih neprilik precej zamudna in nestrepane ter tisti, ki so v Celovcu imeli še kakre druge »opravke«, so težko

čakali konca. Po hitro opravljenih carinskih formalnostih smo se pripeljali v sosednjo Avstrijo, na Korosko, kjer na vsakem koraku zapaziš, da si še med Slovenci. Imena na trgovinah in gostilnah so vedel slovenska, seveda navadno že prikrojena nemški govorici. Česte so bile lepo plužene na naši in avstrijski strani. Po rahlem sneženju se je pokazalo sonce in opoldne smo bili v Celovcu.

Največja gneča je vladala v menjalnici, kjer je denar dobil drugo ime, kasneje pa v kioskih in na železniški postaji, kjer si se rahlo osušil do zadnjega beliča. Ob takem navalu so si trgovci meli roke, zakaj v promet je

(nadaljevanje na 2. str.)

Norčij bo konec na pustni torek

Nakup mask počasi uvrščamo med široko potrošnjo. Z zboljšanjem življenjskih pogojev hočejo ljudje imeti tudi večjo izbiro pri maskah. Nekateri ljudje nosijo masko vedno. Drugi si jo pritrđijo na obraz samo v pustnem času in jim to zadostuje. Maska je v današnjih časih zaščitino zradsivo, da te okolice preveč hitro ne prepozna. Čim boljšo masko si človek izmisli, tem bolj uspešno se lahko za njo skriva. Vsaj na maškaradah in pustnih zabavah. Običajno so za ljudi, ki imajo dobro masko, razpisane visoke nagrade v denarju in drugih dobitkih, ki imajo družbeno priznanje. Naše tržišče je na splošno z maskami dobro zaščiteno. Tako smo že napredovali, da si vsak potrošnik lahko zbere masko, ki mu najbolj pristoja v službi in doma.

Letošnji pust bo prekašal vse prejšnje. V Tržiču so že prejšnja leta poznavali pustni sejem. Letos pa je enaka strasti udarila v glavo tudi Kranjčanom. V Kranj bo na pustni torek prišel »vesoljski potnik«. Računajo, da ga bodo dekle zapeljivo sprejela. Na sliki vzorec za »zapeljevanje moških iz vesolja«.

SREČANJA Z LJUDMI - SREČANJA Z LJUDMI - SREČANJA Z LJUDMI

Štiridesetletni FILIP RAVNIK, elektromehanik po poklicu, zaposlen pri prometnem oddelku jeseniške železarne je bil nedavno v smrtni mreži. Z akumulatorsko električno lokomotivo je čistil sneg na ozkotirni progi med Jesenicami in Javornikom. Zaradi zaledenelega snega je lokomotiva iztirila in se prevrnila po nasipu. Sovozac je imel še čas, da je pravočasno skočil iz lokomotive, medtem ko se je Ravnik z lokomotivo vred zakotabil po strmini 25 metrov globoko in le prisotnost duha ga je rešila gotove smrti. Očeta šestih nepreskrbljenih otrok sem obiskal na domu, ko še ni popolnoma okreval.

● Kako je prišlo do nesreče?

— Z akumulatorsko električno lokomotivo sem usodenega dne čistil sneg s proge med Jesenicami in Javornikom. Zaradi hoje po progi je bil sneg mestoma zaleden.

Za las je manjkalo

Imel sem hitrost največ 15 km na uro. Ko sem zapeljal na zaledenell sneg, me je vrglo s tira in v trenutku se je lokomotiva prevrnila po nasipu. Zavedel sem se smrtevne nevarnosti in se z nadčloveško močjo oprijel ročaja. Kotalli sem se z lokomotivo nekam daleč po strmini. Pričakoval sem, da me bo vsak trenutek stisnilo in da je smrt neizbežna. Špomnil sem se na svoje otroke. Ko sem bil že na pol omotičen, se je lokomotiva ustavila. Toda še vedno sem se bal, da me bo zdaj, zdaj stisnilo.

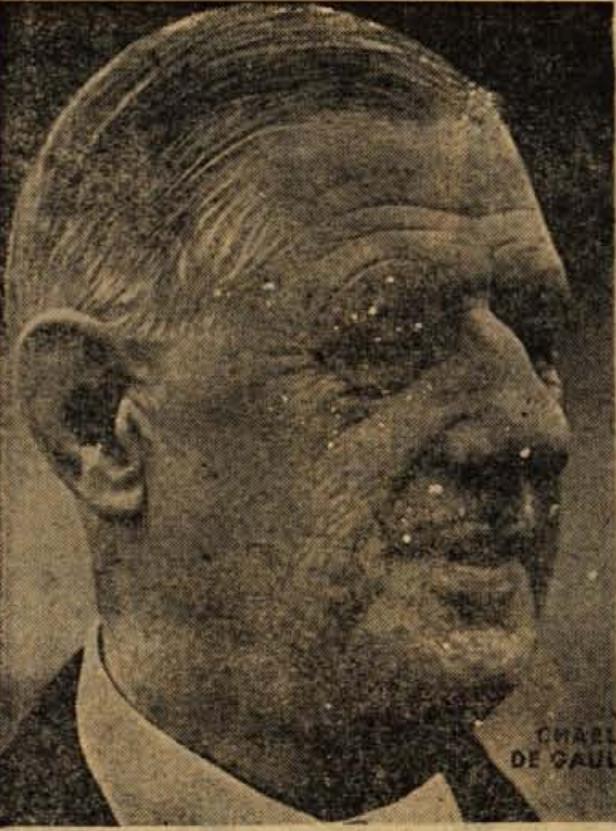
● Kdo vam je prvi pomagal?

— Ko se je lokomotiva ustavila, sem vedel, da sem nesrečo preživel. Zlezel sem iz lokomotive in ugotovil, da nisem buje poškodovan. Hotel sem po nasipu navzgor, pa nisem mogel. Pritekli so mi počagat in me zaradi udarcev prepeljali v bolnišnico. Živčni zlom sem dobil nekaj dni pozneje, ko sem se resnično zavedel smrtevne nevarnosti, ki sem ji za las ušel.

POLDE ULAGA

Danes bi na svetu težko našli državnika, na katerega je bilo napravljeno več atentatov kot na francoskega predsednika de Gaula. Od leta 1960 so ga njegovi politični nasprotniki poskušali kar osemkrat ubiti. To je srečal

DIVJA KOZA

Novi poskus atentata na generala de Gaulla so v zadnjem trenutku odkrili

Pravijo, da na vratih de Gaullove spalnice v Elizejski palači stoji napis: »Predsednik se lahko zbudil samo v primeru, če izbruhne nova svetovna vojna.« Ce velja, da ima predsednik mirno spanje, potem tega ne more trditi, da je varno njegovo življenje. Do sedaj so se po francoskih policijskih zapiskih zvrstili številni poskusi atentata na generala, za katerega v novejšem času pravijo, da sploh ni človek, sicer ne bi učel vsem kroglam. Najprej je na popotovanju po notranosti Francije eksplodirala bomba, ki so mujo na pot nastavili pripadniki nasilne teroristične organizacije OAS. Potem so lansko

leto streljali na njegov avtomobil in spremstvo, ko se je vozil proti pariškemu letališču. Prejšnji teden pa so odkrili novo zaročo, ki so jo vodili vojaki neke vojaške šole in, ki jo je francoski predsednik nameraval drugi dan obiskati.

Nastell smo samo najbolj kritične poskuse. Pariški listi v teh dneh poročajo, da so od decembra meseca 1960. leta naredili osem poskusov, da bi nasilno usmrtili generala de Gaulla. V novejši francoski zgodovini ni primera, da bi kdaj v tako kratkem času napravili toliko atentatov. Glava generala de Gaulla torej zaročnikom ni všeč. Zadnjo skupino so polovili,

GLOBUS

Težki pogoji

Alfred Hitchcock, ki tudi letošnjo zimo preizvija v živalskem letovišču St. Moritzu, je sklenil pogodbo za novi televizijski film z ameriško igravko Jayne Mansfield. Se pred kratkim je namreč izjavil, da nikoli ne bi »nemal z igravko, kakršna je na primer Jayne Mansfield. Pogodbo sta sedaj sklenila pod razmeroma težkimi pogoji. Jayne bo dobila vlogo samo pod pogojem, če si ostriže dolge laze. Na to ni bilo treba dolgo žakati, ker je ameriška igravka ta pogoj takoj izpolnila.

Stroški pogajanj

Britanska vlada je porabila za potovanja, hotelske sobe, kosila in ostale izdatke na pogajanjih za pristop k Skupnemu evropskemu tržišču v Bruslju okroglo vsoto 400 milijonov dolarjev. Podatki so zanesljivi, ker so prišli iz ust Edwarda Hetha, ki je Britance vodil v Bruslju.

Drugi obisk

V poročilih o obisku grškega kralja Pavla v Indiji so indijski časnikarji odkrili zanimiv podatek. Kralj Pavel je drugi grški vladar, ki je obiskal Indijo. Prvi je pred 2288 leti obiskal Indijo Aleksander Veliki, ki jo je hotel osvoboditi.

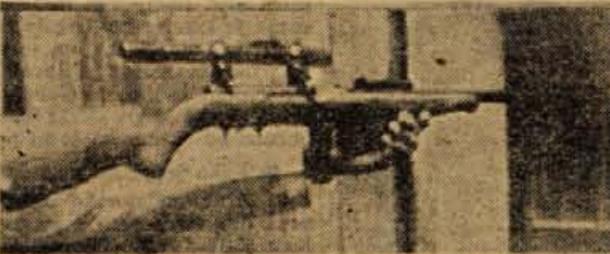
Zlomljena noga

Sovjetski padavec Jevgenij Andrejev skače z višine 25 tisoč metrov. Pred kratkim pa si je zlomil nogo v gležnju, ko je padel s pločnika na ulico.

DIVJA KOZA

ker si je neki zaročnik, ki bi zgubil smisla za humor. Ko pri atentatu moral sodelovati, so ga po prvem poskusu v zadnjem hipu premisili in usmrtili vprašali za njego načrt izdal. Celetni načrt je vo počutje, je odgovoril: »Ko nosil ime »OPERACIJA DIVJA KOZA«, po puški z daljnogledom za lov na divje koze, sem si mislil, čimprej moram od tod. Sele potem sem razumel. Saj to je bil atentat. Torej čimprej moram izginiti od tod.«

Pri vsem tem general se ni od tod.

Puška za lov na divje koze, s katero so prejšnji teden nameravali ubiti generala de Gaulla v neki vojaški šoli

Rekli so...

»Lepo umira veliko ljudi. Toda pod težkimi pogoji živi lepo mnogo manj ljudi, saj to prekaša človeške sposobnosti.«

Nikita Hruščov,
sovjetski premier

»Nobena država in noben narod — ne gleda na moč in velikost — ne more sam odločati o svoji usodi.«

Ludwig Erhard,
zahodnonemški
vicekancler

»Najstarejša vloga Rusije, ki izvaja iz geografije in demografije, je njena evropska pripadnost. Rusija leži v Evropi, kjer nista niti ZDA niti Kitajska.«

Sebastian Hafner,
angleški
kommentator

»Strokovnjak je človek iz oddaljenega mesta. Čim bolj je oddaljeno to mesto, tem več velja strokovnjak.«

Pierre Mendès,
France,
francoski politik

»Vsaka revolucija na Srednjem vzhodu je v stanju, da spremeni ravnotežje miru.«

Lord Home,
britanski zunanjinski minister

»Plačevavci davkov morajo vsako leto plačati milijarde frankov, da bi lahko uvažali premog iz tujine, medtem ko francoske rudnike zapirajo. Takšna je resnica. Takšna je storavnost.«

Maurice Tores,
generalni sekretar
KP Francije

»Francija je proti združiti Nemčije. Velika Britanija se združitve boji. Amerika je tudi naklonjena razdeljeni Nemčiji. Razlika je samo v tem, ker ZDA tega ne morejo javno povedati.«

Nikita Hruščov,
sovjetski premier

„Festival ljubezni“

(nadaljevanje s 1. str.)
Mo vse: spominčki, igralne karte, lepotila in celo ameriški žvečilni gumti. Skode z nimi trgovci gotovo niso imeli, saj so spočetka nekaterim leteli šilingi iz žepa, da je bilo veselje. Navdušenje pa je pojenjalo, kakor hitro so po temeljitem preračunavanju ugotovili, da so cene za nas sila visoke. Marško je tudi priznal, da doma nikdar ne bi želel v vrsti za kolonjsko vodo, cigarete in celo za lizike.

V pohajkovanju po celovških ulicah, ogledovanju izložb je vsem hitro minil čas in malo pred 3. uro smo se znašli pred celovškim razstaviliščem. To je hala iz prenapege betona, ki sprejme 3000 gledavcev. V njej se razen razstav odvijajo vse večji kulturni in športni dogodki v Celovcu. Domovinsko pravico ima v njej celovško razstavilišče, v zimskem času pa hokejski klub »KAC«. Tu je gostovala tudi dunajska drsal-

na revija, ki je s svojim programom obiskala že precej mest v Evropi. Dvoranu ogrevajo s plinskim pečmi.

In drsalna revija? Najbolj so nas navdušili drsace, tako tisti, ki so drsali v solo točkah kot slupinski prizori. Drugim je bila najbolj več dekoracija in kostumi. Tretji pa so se navduševali nad svellobnimi učinki. Res, ni bilo točke, ki bi ji lahko odčitali, da je bila slabno pripravljena. Tudi orkester je zelo dobro odigral svojo vlogo. Vse to je pripomoglo, da je postajalo vzdružje v dvorani vse bolj prijetno. Največ so k temu pripomogli seveda

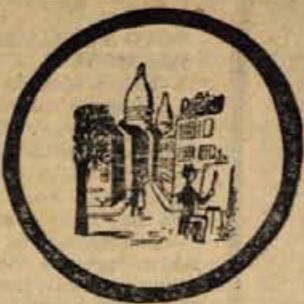
drsavci. Vsí so drsali z lahko in gledavci večkrat ni bili, ali so na tleh ali so v zraku. Skoraj se ne da opisati elegantnih plesnih korakov v ritmu cha-cha-cha,

twist in dunajskega valčka, sporet in obratov ter ostalih akrobatskih skokov, ki so jih izvedli z veliko gotovostjo in preciznostjo. Isto velja tudi za skupinske točke, čeprav so bile le dekor sečo izvedb. S svojim nastopom so balerine na ledu očarale množico prisotnih gledavcev. Obličene zdaj kot baletke, kot grajske gospodinje in plesavke španiških plesov so kar najbolje odigrale svojo vlogo. Tudi dresirana opica Jackie, ki je

skrbela za veseli del revije, je dokaj dobro drsala.

Mnogo so seveda k uspehu pripomogli refiser, koreograf in kostumografi. Nedvomno je, da bo revija povzdol žela tudi materialne uspehe. Po končani reviji smo se zbirali na parkirnem prostoru in se v gneči avtobusov komaj znašli. Ob 7. uri smo utrujeni, a vendar zadovoljni zapustili Celovec. Na maji nas avstrijski cariniki niso niti pozdravili in tudi nali so nas kar hitro pošali naprej. Sledila je še turška kava na Jezerskem, ki jo je plačal Izletnik, in zadnji kilometri so bili mimo.

ANTON POGAČNIK

Vtisi z ulic svetovnega velemesta

Veliki Pariz

PIŠE: FRANCE ŽVAN

Razen kabaretov na glavni ulici so tudi hiše v stranskih ulicah in uličicah. Tja vabijo ne le vratarji, ampak tudi dekleta. V čisto navadnem kabaretu na Pigalu dobi čisto navadno dekle za eno točko strip-teasa skromen honorar deset frankov. Nekatera dekleta imajo srečo, da so angažirana v več kabaretih. Po izvedeni točki hitro nataknijo obleko in stečejo k naslednjemu delodajavcu. Tako lahko prisluzijo, če jim posli 'cveto', trideset ali štrideset frankov. A kaj, ko je delovna doba pri tem delu tako kratka.

Dekleta, ki postajajo pod napušči in ponujajo svoje usluge, imajo v bližini hotelske sobe ali pa popeljejo lahkoverneže v bližnji lokal, kjer je za njegov prihod že vse pripravljeno. Medtem ko prižiga lahkovernež svoji deklci cigareto, postane ta silno žejna in natakar prinese pijačo, preden drugič izpuheta dim. Nato postane dekle silno lačno in treba jo je nasiliti. Naiyni, ki so zašli tja, ne da bi poznali Pigal in njegove načine slačenja človeške kože, navadno ob računu kaj pripomnijo k visoki ceni, pokažejo, da težko plačajo ali pa da sploh ne morejo plačati — in to pomeni nasilen odhod. Pripravita ga dva silaka, ki sta prej malomarno sedela ob vhodu. Videti je, da sta zato tam, da varujejo gosta, zdaj pa zaigrata svoj pravi poklic.

Policija preganja greh

Na Pigal prihaja tudi policija. Nekatera dekleta se s policijo prijazno pozdravijo, jih poprosijo za ogenj in celo pokramljajo z njimi. Druga pa se urno umaknejo v senco, v skrite veže ali stečejo v temo samotnih ulic. Če priredi policija racije, dekleta sezujejo čevlje in urno teko, kar jih nesejo noge. A so policiji običajno urnejši. Nekaj jih vedno ujamejo in naložijo v »črno marico«.

Tudi v Parizu in tudi na »trgu ljubezni« je šušmarstvo prepovedano. Za prodajanje ljubezni je treba dovoljenje. Tista dekleta, ki ga imajo, si prizijojo s policijo cigarete, druga pa pred njimi bežijo.

Na Pigalu je lokal, v katerem se prodaja črna ljubezen. Od raznovrstnih mulatik do temnopoltih deklet različnih tonov temne kože je mogoče izbirati v njem.

In dogodivščina, ki nam prikaže del pigalskega življenja:

Na prometnem kraju stojijo tri dekleta. Blondinka med dvema črnolaskama. Vse na njih je takšno, da jih moraš opaziti. Približajo se trije mladeniči. Po videzu so študentje in ne Francozi. Dekleta jih prijazno nagovorijo in jim ponudijo zabavo. Fantje se ustavijo in se spogledajo. Potem se hkrati nasmehnejo. To si dekleta razlagajo po svoje. Najbljžega že prime blondinka za komolec. A fantje se pogajajo za ceno. Ne zdi se jima primerna, zato na vse načine mešetarijo. Enemu vidi poreden nasmej. To je dovolj, da jih dekleta spregledajo. Tisti trenutek zanje niso več resne stranke. Dekleta hitro precenijo, zakaj je kdo prišel na Pigal. Precej točno znajo ugotoviti, koliko ima kdo v denarnici. Ko torej dekleta vidijo, da jih fantje vlečejo in da sploh niso imeli namena iti z njimi, zlijajo nanje hudo plaho, ki izveni nekako takole:

»Pojdite dalje! Kaj nas motite? Me smo v službi. Ne zamujajte nas in ne odjedajte nam kruha!«

V tem času (ura je okrog devete) ulični prodajevci menjajo na svojih stojnicah blago in cene. V Parizu je namreč vse polno uličnih prodajal in tudi na Pigalu jih ne manjka. Taka prodajalna ima pomaknjene svoje prodajne pulte na ulico, tako da je blago na ogled vsem, ki gredo po pločniku. Na tiste mize, ki segajo na ulico, nameščajo prodajevci ob tej uri ostrige in druge pikantne specialitete. K njim postavljajo 'pikantne cene'. Tam stane po deveti uri ena ostriga 5 novih frankov. (Da se bomo razumeli: za štiri ostrige je mogoče kupiti najlon moško srajco, v Limskem kanalu pa stanejo štiri ostrige sto dvajset dinarjev).

Lasulje in jabolka

Grand Magazin sem opazoval kaj nenačadno prodajo. Prodajevci so bili sami mladi fantje, kupovavke pa same ženske najrazličnejših starosti. Tisti prodajevci, ki trenutno niso imeli dela s kupovenkami, so se posvečali lutkom. Natikali so jim na glave svoje prodajno blago — lasulje vseh barv in oblik. Prodaja je kaj zanimiva. Večina dam dolgo ogleduje, kako si druge Evine naslednice natajajo na glavo po petdeset lasulj, preden je ena prava. Potem pristopijo k prodajevcu in mu tisto pojasnijo svoje skrite želje. Točno se dogovorita za barvo in dolgost las. Tudi to mu zaupa, kakšno pričesko kani nositi v prihodnjih tednih. Lasje na lasulji namreč stojijo, kakor jih naravnajo in si ni potrebno pri frizerju urejati frizure. Najbolj gredo v promet sive, srebrne, opečno rdeče in skoraj vijoličaste lasulje.

Nekatere dame, ki prihajojo ta dan v trgovino, odhajajo čez četrte ure iz nje s čisto drugačnim lasmi in frizuro. Pravijo, da odvrne lasulja več kot najtopljejsa kučma in da je zato

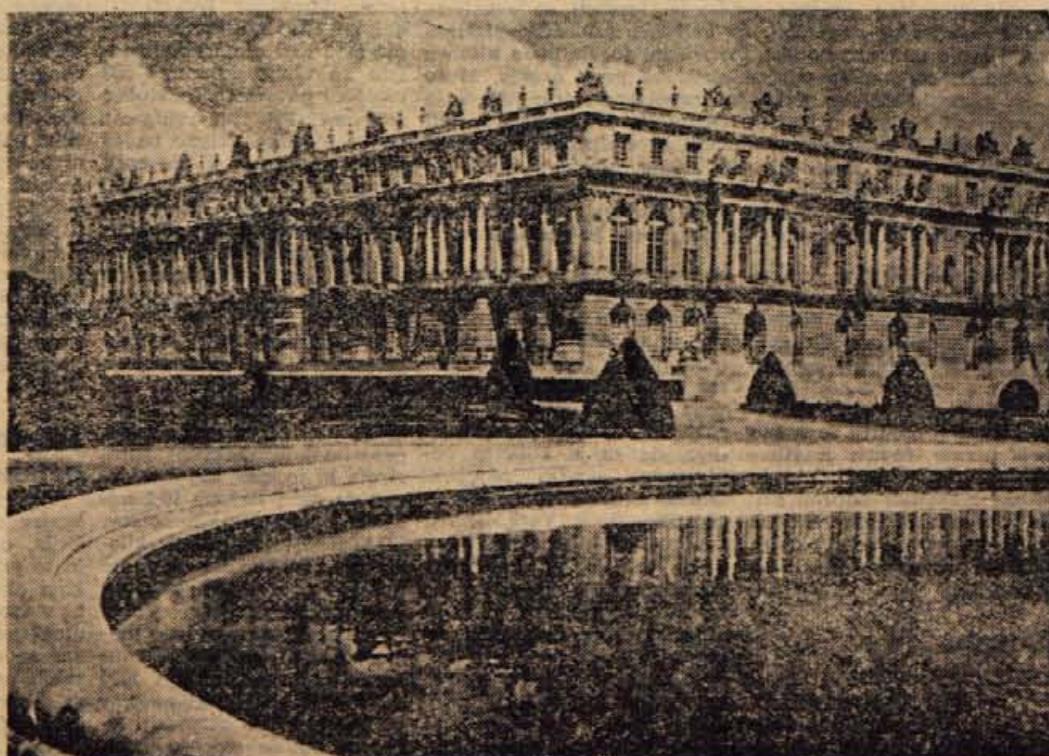
za zimski čas še celo primerna. Fantje — prodajevci — so mojstri svojega dela in naredijo damam frizure točno po njihovih željah. In cena? Petintrideset frankov.

V eni uri so prodali štirinajst lasulj. Po verjetnostnem računu jih gre torej dnevno v denar več kot sto.

Zvečer sem se zanimal v precej veliki zelenjavni trgovini, koliko jabolk so prodali ta dan. Draga so. Tristo dinarjev velja kilo. Povedali so mi, da jih je »šlo« okrog petdeset kil. Na kilo jabolk so torej ta dan prodali dve lasulji.

Želel sem videti kaj modernejšega

Montmartre je četrt pariških umetnikov, trgovin z umetninami in spominki, pa tudi lokalov z zabavo, programi in petjem. Ti lokalci se razlikujejo od onih na Pigalu le po tem, da so skromnejši in v primeri z onimi skoraj neznavni. Tudi na Montmartru »cveto ljubezen«. Tam sta doma umetnost in bohemstvo in zato morajo biti montmartrski lokalci pripravljeni sprejemati boheme in umetnike. Zato tam ni strip-teasa, pač pa povsed pojo. V teh lokalcih so zaslovela prenekatera nepomembna pariška dekleta. Kljub vsemu so lokalci na Montmartru skromne hiše, z obledelimi fasadami in skromno, največkrat amortizirano opremo. Najbrž je vse odvisno tudi od tega, da imajo montmartrski umetniki malo ali nič denarja. Nekateri lokalci so klub temu slavnemu. Slavni so postali ker je morda nekoč zahajal vanje kak pozneje po boge kakšnem naključju postal slaven slikar, ali pa je zbudila zanimanje kaka prikupna pevka, ki ji je uspelo zbuditi prozornost pariških bohemov.

Kraljevi dvorec v znamenitem pariškem predmestju Versallesu

Mesto s plastično streho

Člani leningrajske akademije za arhitekturo in gradnjo so pripravili projekt novega mesta, ki zaenkrat razpolaga le z vsega skupaj nekaj hišami. Veliko središče diamantnih rudnikov v Sovjetski zvezdi, Mirni, bo z njim dobilo resnega konkurenta. Mesto Ajkal, ki ga gradijo v severni Sibiriji — na področju večnega ledu, ni vzbudilo zanimanja prebivavcev Sovjetske zvezde samo zaradi tega, ker leži 500 kilometrov severno od Mirnija, pa tudi ne zaradi novoodprtih rudnikov, ki bodo oskrbovali sovjetsko industrijo z znatnimi količinami diamantov. Vsa pozitivnost mu je posvečena zato, ker je Ajkal označen kot eksperimentalno mesto, kjer bodo polzusilli uporabiti plastično streho. Ta naj bi pokrivala celo mesto in ga ščitila pred slabimi vremenskimi pogoji in kjer doseže temperatura v osemnovečni zimi tudi minus 50 stopinj Celzija.

Cez nekaj let bo zgrajenih v Ajkalu že lepo število stolnic. Mestno središče s parkom, športni stadion in najvažnejši komunalni objekti bodo pokriti s streho iz plastične mase, kar bi omogočilo prebivavcem, da bi živelj pod povsem normalnimi pogoji. Projektanti domnevajo, da bo tako streha lahko obdržala skozi vse leto stalno temperaturo od 20 do 30 stopinj, kar je za Sibirijo nedovzemljivo.

Pretekli teden se je na beograjsko letališče spustilo prvo reaktivno letalo, ki ga je načelo podjetje JAT kupilo v Franciji. Od treh potniških letal tipa Caravelle, ki smo jih kupili od francoske tovarne Sud Aviation, so zdaj dobavili prvo letalo, drugi dve pa bodo dobavili pozneje. Letala bodo od aprila meseca naprej letela na mednarodnih progah, ki jih vzdržuje JAT. Caravelle spada med najsodobnejša potniška letala. Razvije hitrost 800 km na uro in lahko sprejme 80 potnikov. Letalo lahko preleti 3000 km brez pristajanja. Dolgo je 32 metrov. V začetku leta je bilo v prometu na mednarodnih letalskih progah že 166 takšnih letal.

Sovjetski znanstvenik odgovarja na vprašanje:

Ali je mogoče preživeti atomsko vojno?

Čim bolj postaja vsem jasno, da bi v primeru vojne pretilo človeštvo popolno uničenje, tembolj se nekateri ljudje »igrajo« z misilimi, da bi lahko praktično preizkusili svoje atomske bombe. Prepričani so, da bodo njihova atomska zaklonišča sijajna obramba proti orožju, ki so ga namenili drugim. S kakšno reportersko iznajdljivostjo so pisali časopisi o napetih trenutkih, pri katerih se bili bombariki z atomskimi bombami že v skrajni pripravljenosti in čakali samo na ukaz enega samega človeka. Že dejstvo, da so življena treh milijard ljudi v rokah pešice in da ima ta pešica ljudi svoje glave popolnoma varne (vsaj tako misijo), je nekaj kar je nesmiselno.

Aleksander Kuzin, dopisni član akademije znanosti SZ, radiobiolog, je na podlagi znanih dejstev o posledicah nuklearnih eksplozij napisal članek o dejanskih posledicah nuklearne vojne. Veliko število ljudi si namreč še vedno dela utvare, čeprav je Hiroshima obupen spomin, ki bi moral vsakomur odprieti oči. Še celo sami znanstveniki ne želijo spoznati dejstev, ki jih odkrivata bombi — vrženi na Japonsko.

Bogate vojne zaloge

V svetovni literaturi je veliko knjig in detajlnih analiz o nevarnostih, ki pretijo človeštvo, če bi začeli uporabljati nuklearno orožje. Že poskusne atomske eksplozije do se-

daj so pokazale nevarnost radioaktivnega sevanja ne samo na kraju eksplozije, temveč so zasedli povečano radioaktivnost tudi na popolnoma drugih delih Zemlje. Sveda prihodnost ni nič kaj rožnata, saj znanstveniki trdijo, da se je količina nuklearnega orožja povzpela lanskoto leto na 200 do 300 tisoč megatonov. Vsaka izmed nasprotuočnih se strani bi v vojni svedela želeta drugo čimprej uničiti in pri tem ne bi izbirala sredstev — počutila bi svoje nuklearne zaloge.

Propad ljudstev

Eksplozija ene same bombe moči 10 megatonov povzroči radioaktivnost na 5000 kvadratnih kilometrov ali na

površini, ki je velika kot četrta Slovenia. Dva do tri dni po eksploziji ima žarčenje moč 1000 rentgenov, medtem ko vsaka doza nad 500 rentgenov povzroči 50-odstotno smrtnost. Pri 1000 rentgenih pa se številka dvigne na 80 do 90 odstotkov. V Sloveniji bi bilo uničenih več kot 300 tisoč prebivavcev na račun ene same bombe. Ta dejstvo tako fantastično strahotna, da jim ljudje sploh ne verjamejo, čeprav so podprtia z dokazi.

Pri eksploziji 125 tisoč megatonov bi se smrtonosni val razširil na površini 62,5 milijonov kvadratnih kilometrov. Da bi si popolnoma predstavljali, kakšna katastrofa bi to bila, naj navedemo, da meri Evropa 10,2 milijona kvadratnih kilometrov, ZDA pa 9,4 kvadratnih kilometrov. Te številke nam ne puščajo nobenega upanja na kakršnokoli rešitev. Poleg ozemlja, ki je podvrženo najmočnejšemu radioaktivnemu sevanju, pa predstavlja 1000 do 3000 kvadratnih kilometrov področje, ki ob eksploziji sicer ne doseže stopnjo smrtnosti, povzroči pa se na 200 do 200 rentgenov, s tem se površina prejšnjih 62,5 milijo-

nov kvadratnih kilometrov še občutno poveča. Vemo pa, da se zaradi žarčenja nad 200 do 300 rentgenov pojavi različna obolenja. Eden izmed bolezniških pojavov je zmanjšanje odpornosti proti infekcijskim bolezni, na drugi strani pa postanejo mikrobi teh bolezni še bolj odporni. Odeveč je posebej naglašati, da se težave z ruševinami, požari in ogromnim številom mrtvih in poškodovanih nekajkrat stopnjujejo in predstavljajo nerešljive probleme pri zdravljenju epidemij, saj so pogoj za zanje naravnost idealni.

Degenerirani ostanek

Vsa radioaktivnost bi se s krajem eksplozije z leti razširila, osvojila bi atmosfero in se prenesla z zračnimi tokovi okoli vse Zemlje, segla bi v vsak kotiček. Zaradi radioaktivnega dežja bi bila pri zadeta vsa bitja. Ena izmed takih radioaktivnih nevarnosti je na primer strjevanje hrbtničnega mozga. Razpadajoči radioaktivni odpadki prinašajo še druge posledice. V letih od 1954 do 1960 je bilo v okviru atomskih posku-

Zanimivosti

NOVO LETALISCE PRI MOSKVI

V bližini Moskve gradijo moderno letališče, ki naj bi doseglo ali celo preseglo letališče v New Yorku in ki je do sedaj največje na svetu. Zgrajeno naj bi bilo do konca leta in bo lahko sprejelo 3000 potnikov vsako uro. Od Moskve je oddaljeno 43 kilometrov. Za zvezo bodo skrbeli helikopterji, ki bodo vzletali z letališča vsakih 10 do 15 minut. Da bi si lahko predstavljali ogromen prostor, ki ga zajema letališče, naj omenimo, da se bo lahko 14 avionov s sto potnikami naenkrat približalo zgradbi letališča. To se pravi, da bo lahko izstopilo 1400 potnikov naenkrat pred vhodom v zgradbo.

MADŽARSKI KMETIJSKI STROJ

Madžarski strokovnjaki so zgradili stroj, ki suši, reže in pakira lucerno v vreče. Stroj je avtomatičen in v eni urah lahko pripravi 1500 kilogramov te živalske hrane, in to na način, pri katerem se prepreči izguba vitaminkov. Ta stroj je vzbudil veliko zanimanje strokovnjakov.

OGLEDALA ZARADI JELENOV NA CESTI

Na Nizozemskem se je pogosto dogajalo, da je našlo veliko jelov smrt pod kolesi avtomobilov, ker so tekli čez cesto in pri tem zašli v objem žarometov. Da bi to preprečili, so postavili na vsako stran avtomobilske ceste kovinska ogledala, ki oddijajo svetlobo avtomobilskih luči v gozd in ga osvetljujejo. Jeleni, ki jih svetloba oslepi, obstanejo sedaj že v gozdu in ne pridejo na cesto. Ogledala so postavili pred šestimi meseci in do danes ni bil povozen še noben jelen.

sov sproščeno ogromno energije — skupno za okoli 100 megatonov. Znanstveniki pa še vedno niso v celoti raziskali, kakšne bi bile lahko posledice na človeškem potomstvu, saj bi bile pogojene že v zarodku in neozdravljenje — kot na primer slabo umnost, duševne motnje, slepoti, telesna pohabljenost in tako dalje. Prav tako ni mogoče predvideti umrljivost zaradi levkemije. Ljudje bi se zaradi tako povečane radioaktivnosti hitreje starali in telesno hirali.

Aleksander Kuzin obenem še meni, da ne bi bilo pretirano trdit, da bi po atomski vojni število smrtnih primerov na Zemlji doseglo skoraj 2 milijarde in da bi preostalih 800 milijonov ne moglo pričakovati drugega kakor smrt zaradi levkemije in raka.

PUSTNI OBIČAJI

S pet je pred nami pustni čas. Po mestih in vasah se vrstijo pustne prireditve, plesi itd., toda vse to je le odraz našega časa, vse je tako daleč od običajev, ki so še do nedavna živeli med našim ljudstvom. Tu in tam so se razni turistični delavci zavzeli, da rešijo pozabe, da ohranijo našemu človeku košček prave slovenske patriarhalnosti, ki diha iz naših starih ljudskih običajev. V prekmurskih vseh se vrstijo »borova gostovanja« na Dravskem polju privabljajo radovedneže od blizu in od daleč »KURENTI« s svojimi pošastnimi maskami; v Ptiju so v zadnjih letih organizirali nekakšne festivalne pustne mask iz vse Slovenije. Toda vse to je samo še atrakcija, oder brez prave živiljenjske vsebine. Čas je tudi tu opravil svoje. Običaji, ki jih je naš človek še do včeraj doživelj kot del sebe, ki jih danes samo še igra – vendar ne toliko zaradi svoje notranje potrebe – so že zdavnaj izgubili svoje pravno vsebinsko jedro. Ostala je samo še oblika, ki so jo rodovi zvesti tradiciji, ne da bi se sami zavedali bistva, ohranili pač do današnjih dni. Ne vemo, da se v teh običajih zrcali zgodovina kulture, pot duhovnega razvoja naroda, ki sega daleč nazaj v pogansko davino, ko so človeku še vladale nadnaravne sile, dobrji in zli demoni, ko je človek še veroval v čarobno moč predmetov in dejanj. V tej luci bi danes radi osvetlili stare slovenske pustne tradicije.

Čas norčij in zabave

Pustni čas pada v bližino spomladanskega sončnega obrata, v prehodno obdobje med zimo in pomladjo. Temu času je človek v davniini pripisoval poseben pomen. Po nje-

Književnost se je razvijala v obeh narečijih precej vzporedno. Kot pri nas tako so tudi Lužičani dobili v svojem jeziku naprej nabožne knjige. Sele v začetku 19. stoletja je nastopil prvi pesnik – Hendrij Zejler. Bil je Prešernov sodobnik. Leta 1856 pa se je rodil največji lužiškosrbski književnik Jakub Bart Čišinski. Njegovo delo je znano po vsem svetu. Razen pesnice Nine Witko je treba omeniti še slikarju in pisatelju Mercinu Nowaka-Njechorškega, ki pravkar razstavlja svoje slike in grafike v Kranju.

Dragocen zaklad lužiškosrbske kulture predstavlja ljudsko pesništvo, polne otožnosti, včasih pa tudi šegavosti. Toda te je dosti manj. Stare pesmi so uglasene v molu. Spremljali so jih na glasbilah, ki so danes le še v muzejih. Na meh, na taratavo in na trostruno violinu ne igra ničesar več.

Davni Veneti živijo le še v prav starih pripovedkah in legendah. In še v nemški oznaki za Lužiške Srbe – Wenden.

Stare noše, šege in navade

N ekaj prav posebnega, čistega in lepega predstavljajo lužiškosrbske ženske noše. Medtem ko je moška ljudska noša že dano pozabljena, deklanske, ženske in žalne noše

govem pojmovanju so se v tem času sprostile skrivnostne naravne sile v vsej svoji moći, takrat so stopili v boj dobrji in zli duhovi, demoni zime in smrti z demoni po-mladimi, sonca in rodovitnosti. V svojem boju za obstanek človek ni ostal pasiven, temveč je s čarnimi dejanji hotel pomagati k zmagi vseh pozitivnih sil v naravi. Tu je miselno jedro, iz katerega je zrasla celo vrsta običajev in obredov, ki so pri različnih narodih različni, ki pa vsi dedičina istega – poganskega verovanja.

Načini, s katerimi je človek v ta boj posegel, so bili različni. Začnimo kar najpreproste z našimi pustnimi maskami. Sveda ne mislimo na maske iz papirja, najlonja in polivinila, temveč na izvirne ljudske maske, ki so se še do danes ohranile, na Dravskem polju. Ptujski »kurenti« so še zadnja ustalina živalskih mask s čarodejno močjo. Kurent je oblečen v kožuh z dlako navzven, na glavi nosi visoko »larfo – masko« prav tako iz živalske kože, z roglji in dolsim rdečim fezikom. V tej živalski maski je uteljena podoba demona, kakršno je nosil človek v svoji zavesti (iz ljudskih pravljic vemo, da si je človek še v naravi povečini predstavil plastično, utelesil jih je – npr. vite, volkodlaki). Človek si je nadel podobo demona, da bi se tako uspešno bojeval. Po dejanjih, ki jih kurent izvaja, vemo, da je to podoba demona pomladi, sonca in živiljenjske radosti. Ptujski kurent ima v rokah bičevko, okrog pasu ima navezane zvonce; ostri predmeti, kot so bičevka in roglji na maski ter ropot zvončev – to je njegovo orožje, s katerim odeganja zle duhove. Da je naš slovenski kurent podoba zmagovalca pomladi in sonca v boju z zimo in smrtnjo, nam potrjuje tudi naše ljud-

sko pripovedništvo, ki predstavlja kurenta kot simbol neugnane živiljenjske sile. Med gorenjskimi pustnimi figurami je kurent enakovreden »PUST«. Do nedavna je bila marsikje na Gorenjskem živa navada, da so nekoga našemili v ovčji kožuh z navzven obrnjeno dlako in vso glavo mu je pokrivala maska iz ovčje kože. To je bila osrednja pustna figura, ki je imela še do zadnjega svojo posebno vlogo v vrsti pustnih šeg. Seme so pusta vozile v sprevodu na saneh.

Orači in vlačenje pustnega ploha

Č arna vsebina se skriva še v celi vrsti drugih pustnih navad. Mnogoje na Slovenskem je bila šega, da so pustne šeme orale s plugom. Ponekod so s plugom obšli vas, v preteklosti so s tem naredili čarni krog, ki naj bi vse leta varoval vas pred zli duhovi. Drugod, npr. na Stajerskem in Dolenjskem, so v zoranje braze snega metali posevke, s tem so v davniini hoteli že v tem zgodnjem pomladanskem času pričarati rodovitnost polj. Na Stajerskem nastopa v vlogi orača kurent sam. Pustno oranje poznajo tudi drugi evropski narodi (Nemci, Angleži). V Angliji so v preteklosti shranjevali pustni plug na posebnem mestu, kar priča za svetost tega opravila. Mnoga ljudstva izvajajo še danes v okviru svojih pojedelskih običajev razne plese in tako z gibanjem kličejo demone rasti. Tudi naše ljudsko izročilo pravi, da so »o pustu plesali za doiglan in debelo repos, in v tem je iskatki košček te vsebinske usedline. Po svojem značaju je oranju na moč sorodna navada »vlačenje pustnega ploha«. Kot bomo videli iz razlag, je hotel človek del živiljenjske sile, ki se je v tem zgodnjem pomla-

danskem času v vsej svoji moči sprostila v naravi, pritegniti tudi nase. Kranjski ploh nam živi v spominu kot sramotilno sredstvo za dekleta, ki se je možilo, pa ne omogožilo. Da bi pa razumeli vsebinsko jedro tega običaja, si poklicemo na pomoč npr. prekmurski običaj »borovega gostovanja«. V Prekmurju je navada, da gredo fantje in dekleta iz vasi, ki v vsem letu ni premogla neveste, na pustni torek po borovega ženina. Posekajo bor, ga okrasijo s cvetjem in na vozlu pripeljejo v vas, kjer ga »gostovanjski škof« poroči z nevesto (seveda nadomešča bor mlad fant). Bor – drevo živiljenja – naj pričara dekleta ženina, z njim pa rodovitnost v zakonu. Kranjski ploh je le derivat tega običaja, inačica, ki pa ji je čas zbrisal prvotni pomen in mu dal šaljiv ali žaljiv značaj. V Ziljski dolini so imeli navado, da so dekleta z ognjem očiščevali ozračje zime, smrti, torej pustni ognji v svoji prvotni vsebini niso nič drugač kot izraz kulta rodovitnosti. Krese na kranjskem polju zazijajo otroci, tudi gorivo zbirajo otroci – hodijo od hiše do hiše in vsaka gospodinja mora dati kakšno buštar. Danes gledamo v tem le še košček splošnega pustnega veselja. Vendar pa nam prav to, da se gorivo zbirajo z obhodom po vasi, dokazuje, da so bili vsi bistveni zavzeti za učinek tega magičnega dejanja. V Voklem pri Kranju so otroci sežigali slaminate lutke in rekl, da pusta žgo – torej lutke, ki so nekoč v davniini predstavljale zle duhove. In tudi slaminata figura PUSTA, ki ga na pepelnici sredo pokopavajo, ni v svojem prvotnem pomenu prav nič drugač kot izraz zmage pozitivnih sil v naravi, danes pa seveda le ena izmed pustnih šal, ki naznača, da je pustovanja tisto leto zares konec.

Pustni kresovi

T udi pustni kresovi, ki so bili v preteklosti močno razširjeni, prav na Gorenjskem (v kranjski okolici) ta navada še do danes ni zamrla, imajo svoje korenine daleč nazaj, v vedenju naših prednikov. Primitivne kulture vseh časov so ognji pripisovalo posebno očiščevalno moč. Ogenj odganja vse človeku in naravi sovražne sile. In

vdov še niso zavrnene. S ponosom jih nosijo, posebno ob prazničnih dneh. Seveda se te ženske noše ločijo tudi po pokrajinh, najlepše so pač v Dolini Lužici, v Blotih. Kdo je bil v Berlinu med obema vojnoma, je imel priložnost, srečati dekleta s spretno zloženo belo ruto –

Lužiški Srbi

Slovanski narod, ki je še manjši kot slovenski

to so bile ženske iz Blot (Spreewald), ki so služile v mestu kot pestunje ali dojilje ali pa so prisile po opravilih iz bližnjih slovanskih vasi.

Šege Lužiških Srbov se močno razlikujejo od še drugih slovanskih narodov. Vanje so vpleteni skrivnostni poganski in krščanski ele-

menti, pa še dosti drugih, katerih izvor je treba iskati v vplivu čestih vojnih pohodov, ki so divili čez deželo in ljudsko miselnost. Kaj vse je moral ta narod hočeš nočeš prevzeti od tujcev!

Prisrčno gostoljubje odlikuje kmečke in mestne ljudi. Ta slovanska prina pa je tu gotovo še potencirana. Ljudje so gostu hvaležni, da jih je obiskal, da se zanima za njeg, da jim poda prijateljsko roko.

Lužičani in mi

Z elo stare vezi vežejo Lužiške Srbe z nami. Podobna usoda je zlasti pri Slovencih vzbudila zanimanje za tega slovanskega Benjamina. Medtem ko smo se do ustanovitve nove Jugoslavije omejevali na književne, organizacijske in podobne stike, je s prihodom lužiškosrbske mladinske delovne brigade na fronto Bréko-Banoviči zavel povsem nov veter v naše medsebojne odnose. Danes je ime Jugoslavija pri Lužiških Srbinih bolj cenjeno kot kjerko drugje. Naša domovina jim je vzgled, naš boj za svobodo jim je vzor, že samo ime naša dežela jim zveni v blagozvočju: rjana Jugoslavija, spravna, prečelna (krasna Jugoslavija, častna, ljubljena). Ali bomo kdaj vrnili Hubezen za ljubezen, zvestobo za zvestobo? — C.Z.

Vedno moderno

Prav gotovo smo krive same; da moda brezobzirno hiti svojo pot naprej, se včasih ustavi, se ozre nazaj in zopet hiti. Vedno si želimo sprememb, enkrat hočemo biti deklinski preproste, drugič zopet dame.

Včasih pa le premislimo, no je; izbrati je treba le mogočno še, če smo z delom dele, ki so vedno modni, in preobremenjene in če nam to zaradi svoje preprostosti, denarnica ne dovoljuje prevelikih izdatkov, da bi bilo umirjenosti v barvni lestvici ter dobrega kroja in materiala.

Oblačila kot:

- enostaven kostim
- preprosta oblačila v srajčnem stilu
- praktičen twinset
- klasičen plašč
- nepogrešljiv trenchcoat

Prav vsi našteji modeli so večni ljubljeni modnih oblačenj, in če se bomo odločili za tako neupadljiva oblačila, si nam res ne bo treba beliti glave zaradi nakupa novih stvari. Kakšen pa je

Mali nasveti

MIZARSKI KLEJ

Mizarski klej pred uporabo razdrobimo v koščke in jih namočimo v mrzlo vodo. Naslednji dan jih zavremo v mačo vode, vendar ne neposredno nad ognjem, ker se klej prizmodi, ampak v vodni kopeli.

STRNJENO LEPILO

Strnjeno lepilo iz tube raztopimo v acetolu in ga potem normalno uporabljamo.

PREJA ZA VEZENJE

Preja za vezanje najprej prekuhamo. Tako poskusimo ali gre ob barvo, pa tudi to, koliko so barve staine.

sloih enostaven kostim? Kostim z ozkim krilom in jopico, ki sega malce čez pas, je raven, ima dva ali štiri žepete klasične zavlhke ali je celo brez njih. Rokavi so vstavljeni, dolgi in zmerino široki. Kostim boste le spominjale tako, da ga boste enkrat nosile z bluzo ali rutko ali samo ustreznim nakitom.

O obleki v srajčnem stilu smo že dostačkot slišale, kako je praktična in primerna vsaki postavi. Kadar je modna tendenca poudariti ženski vitki pas, jo nosimo s parom, sicer brez.

Twinset – oblačilo sestavljenje iz jopice ali krila in puloverja – v istem barvnem tonu je prav tako vedno primerno. Skrbimo le, da je vedno čisto in bomo čedno oblecene. Puloverji z visokim zavijanom ovratnikom, ki niso samo v zimskih dneh prijetno topli, ampak v vsaki sezoni tudi modni.

Klasičen plašč – je kot kostim enostavno gladek, neoprijet, z vstavljenimi rokavi in zavhlki. Zene, ki so rade elegantno oblecene, ne težijo pa za zadnjimi modnimi muhama, si ga bodo prav gotovo omislile.

Trenchcoat – dežni plašč v klasičnem stilu si lahko privoštimo, saj je že dolgo vrsto let neizprenjen in vedno cenjen, le barve pokoketirajo z modo.

Tako, to so oblačila, ki bodo morda katero izmed vas ogrela in si boste izbrale podoben model. Vedno pa si pred nakupom zapomnimo, da izberemo res kvalitetno blago, zakaj oblačilu iz slabega blaga se bo preveč hitro poznala letnica. Stara resnica je, da je dobro blago vedno cenejše kot slabo.

Svetel dežni plašč s klobučkom bo pogost spremijevavec deževnih dni

DEKLETA IN KOZMETIKA

Ne samo v večjih mestih, tudi v manjših krajih se vsiljuje vprašanje, ali dekleta v srednjih šolah lahko uporabljajo kozmetične pripomočke ali ne. V višjih razredih so profesorji včasih presečeni, ko nenadoma zagledajo klice deklet z močno našminkanimi trepanicami, obrvimi in sem in tja s sumljivo rdečimi ustnicami.

Mislim, da bi se želite mladih deklet po lepotičnemu ne dalo prepričiti, tudi s strogo prepovedjo ne. Z nasvetom hi se pa morda le kaj doseglo.

Vsa ta mlada bitja si ne dajo dopovedati, da neharavnost ne

ugaja. Nočem vsejtevati stare, že obrabljenje fraze – pa čeprav je v njej precej resnice – da je mladost sama lepa; res je namreč, da se tudi mlada dekleta morajo negovati, vendar z besedo »nega« ne mislimo samo na atčila in puder.

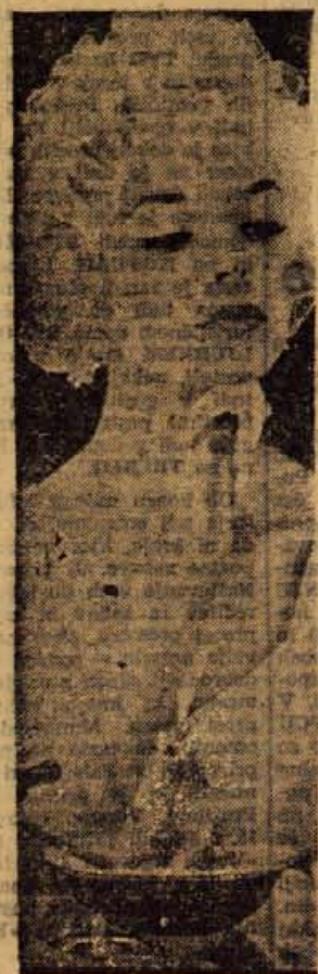
V solskih klopih ne pristoja, da imaš močno naličene oči, pa čeprav se ti zdi, da si tako videti došti prikupejša. Ce se že ne moreš ločiti od svinčnika in tuša, uporabljaj ju le za večerne pričnosti – obisk gledališč ali solskega plesa. Razumna žena uporablja za podnevne rabe ličila le v zelo skromni meri. Puder raje sploh ne uporablja, ker je tvoja

koža že tako mlada, da bi si jo s pudrom samo prezgedaj utrudila. Koža diha namreč skozi pore, ki jih puder zamaši, in koža začne veneti.

Tudi košate frizure, ki so tako ali tako nemoderne, pri naših deklicah pa še vedno cenjene, niso okras deklinski glavi. S tem vam seveda močem jemati vosejja do topiranja, le pri tem delu morate potem natancno zgledati lase in si urediti primerno pričesko. Na nekaj pa ne smete nikdar pozabiliti na skrino vsakdanje umivanje. Doraščajoče človeško telo se še bolj poti in zato hujte le z umivanjem preprečite neprijeten vonj po znoju. Kako se neguje obraz, smo že dostačkot pisali. Kljub temu bom že enkrat poudarila, da je zelo važno, da si kožo pred spanjem dodobra očistite. Ko ugotovite, kakšna je vaša koža, si jo boste očistile ali s čistilnim mlečkom (če je koža mastna) ali s čistilnim mlečkom (če je koža suha).

Norčavi pust bo takole pričakal nagajivo dekle. Pletena čepica je napolnjena s papirjem, da stoji pokoncu ob robu pa je našit zvit svileni par

VSAKDANJI LJUDJE

Portret režiserja Delberta Manna

Filmski ljudje, večinoma pa tudi drugi, gledajo na televizijo običajno samo kot na tekmece — in to nevarno tekmece filma. Čeprav televizija povsod, kjer se znatne razširi, ogroža finančni položaj filmskih podjetij, pa ne smemo pozabiti, da je po drugi strani »veliko platno« dobilo nekaj močno »poživilnih« injekcij od »malega platna«. Največji je ta vpliv seveda v Združenih državah, kjer je televizija najbolj razvita in kjer tudi film najbolj potrebuje take vplive. Kako pozitiven je lahko vpliv televizije na film, nam lahko pokaže prav primer režiserja DELBERTA MANNA, čigar film »Sredi noči« pravkar gledamo. V zvezzi z njim se moramo seveda dotakniti tudi scenarista Paddyja Chayefskega in njegovega dela.

Televizija in film

Delbert Mann, ki je bil rojen leta 1920, se je po študiju na univerzi in vojaški službi posvetil najprej gledališki režiji, nato pa se je leta 1949 zaposlil na televiziji kot asistent režije in še istega leta napredoval do samostojne režije. Od takrat je zrežiral za ameriško

družbo. Seveda sta producenta potem, ko so začele prihajati zelo pohvalne kritike, svoj namen povsem spremeniila in sta celo vložila v reklamo »Martyja« več, kot pa je stal sam film... Toda to le mimogrede! Zakaj film »Marty«, tak kot so ga ustvarili scenarist Chayefsky, režiser Delbert Mann in nosivec glavne vloge Ernest Borgnine, je pomenil tako osvežitev ameriškega filma, tako pomembno njegovo priblijanje resničnemu ameriškemu človeku, da uspeh pri kritiki ni mogel izostati. Chayefsky je znal verno in neposredno oblikovati svet tako imenovanih malih ljudi, oblajnji, vsakdanji, nedramatični svet, ki ga človek v resnicu živi in ki nima nič skupnega s svetom hollywoodskih filmov. Režiser Delbert Mann pa je predvsem uspel ustvariti verodostojno okolje in vzdušje ter vzpostaviti ravnotežje med glavnim in stranskim dogajanjem — razen tega pa je znal s pridom uporabiti svoje izkušnje s televizijo. Pozabiti ne smemo tudi igralca Ernesta Borgnina, ki je mnogo doprinesel k prepridljivosti lika malega, delega in grdega, toda dobrega mearja Martyja.

Zanimivo je, da sta se producenta Burt Lancaster in Harold Hecht lotila snemanja filma »Marty« zato, ker sta potrebovala finančno neuspel film, da bi tako zmanjšala davčne dajatve svoje

Po ogromnem uspehu »Martyja« (prva nagrada v Cannesu, štirje Oscarji in števil-

na druga priznanja) sta Paddy Chayefsky in Delbert Mann v produkciji Lancaster-Hecht posnela še film »Fantovščina« (1956). Sicer »Fantovščina« pri kritiki ni požela tako nedeljene hvale kot »Marty«, toda prav tako kot prvi Mannov film je tudi ta zelo blizu resničnosti vsakdanjega življenja, verna slika preprostih ljudi v preprostem okolju.

Odlična igra

Za vse filme Delberta Manne je značilna odlična igra, ki poleg vernega prikazovanja sredine in sijajnega vzdušja jasno priča o režiserjevi sposobnosti. To velja tako za »Martyja« — Ernesta Borgnina (ki je dobil Oscarja) ter Dona Murraya in druge v »Fantovščini« kot za igralce v Mannovih filmih. Burt Ives je razen Sophie Loren in Antonyja Perkinsa ustvaril v filmu »Strast pod bresti« (1957) odlično kreacijo, čeprav film sam ni finančno uspel, kljub temu da gre za uspel prenos istoimenskega gledališkega dela priljubljenega dramatika Eugene O'Neilla.

»Ločene mize« (1958), v katerih se prepletajo tri zgodbe o propadajoči veličini, odlikuje razen Mannove ržje tudi odličen dialog Terencea Rattiganja, fotografija Charlesa Langa, ml. in pa odlična igra Davida Nivena, najboljša v njegovem karijeri.

Naslednji film Delberta Manne je bil »Sredi noči« (1959), ki ga sedaj gledamo pri nas in ki nas je ponovno opozoril na svojega režisera. V njem je Mann ponovno sodeloval s scenaristom Paddyjem Chayefskym in uspeh ni izostal, čeprav je nekoliko manjši kot pri »Martyju«. V tej zgodbi o petdesetletniku, ki se zaljubi v svojo tajnico, in o njegovi družini spet srečamo vsakdanje ameriške ljudi in njihovo življenje, v posebno odliko pa je filmu že odlična igra Frederica Marcha.

Novi uspeh

Zadnja filma Delberta Manne pa sta bila film po drami Williama Ingea »Tema na vrhu stopnic« (1960) z Robertom Prestonom in Dorothy McGuire ter komedija na račun reklamnih agentov »Ljubi, vrni se« (1962) z Rockom Hudsonom, Tonyjem Randallom in Doris Day.

Kot že omenjeno je Delbert Mann dosegel svoj največji uspeh v sodelovanju s scenaristom Paddyjem Chayefskym. Ze samo »Marty« bi zadostoval, da bi imena Chayefsky, Delbert Mann in Borgnine za vedno ostala zapisana v zgodovini ameriškega filma. Zakaj s tem delom se je ameriški film po zaslugu dveh televizij ustvarjavcev in pod vplivom televizije kot samostojnega ustvarjalnega medija kot le malokdaj

Dekle v kožušku — sovjetska igralka Tatjana Lavrova

neposredno približal vsakdanju življenju preprostega ameriškega človeka. Ce pa dodamo k temu še drugi dve izrednih poznavacev življenja ameriškega človeka in svojevrstnih oblikovavcev njihovih filmov: »Fantovščina« in »Sredi noči« ter Mannove »Ločene mize« in »Temo na vrhu stopnic«, mo-

DUSAN OGRIZEK

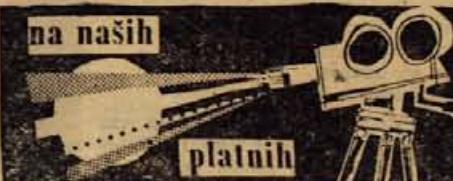
televizijsko družbo NBC številne uspele programe, razen tega pa se je uveljavil tudi kot filmski režiser — prvič s filmom »Marty« (1955).

Leta 1954 je Delbert Mann zrežiral televizijsko dramo »Marty«, ki jo je napisal avtor številka 1 ameriške televizije: Paddy Chayefsky. Za to svetlo delo je Chayefsky dobil prvo nagrado za televizijska dela, »Martyju« pa je bilo usojeno tudi, da postane prvo televizijsko delo, ki ga bodo prenesli na film.

Zanimivo je, da sta se producenta Burt Lancaster in Harold Hecht lotila snemanja filma »Marty« zato, ker sta potrebovala finančno neuspel film, da bi tako zmanjšala davčne dajatve svoje

Deborah Kerr in Gladys Cooper v filmu »Ločene mize« Delberta Manne.

»PEŠČENI GRAD« mladega slovenskega režisera Boštjana Hladnika (Ples v dežju) je neuspel poskus odličnega poznavanca filmske tehnike, da bi povsem svobodno — praktično brez scenarija — podal svojo zelo medito predstavo o življenju nekaterih »naših« mladih ljudi, ki pa nimajo nobene zvezze z našo stvarnostjo. Zato je film na žalost samo primer nekoristnega trošenja družbenih sredstev, odlične kamere (Janez Kališnik), nadarjenih mladih igračev (Milena Dravić, Ali Raner, Ljubisa Samardžić) in gledavčevega časa...

»ULICA DES PRAIRIES« znanega francoskega režisera Denysa de la Patelliere (Velike družine, Taksi za Tobruk) je zanimivo delo iz meščanskega okolja. V zgodbi o očetu in njegovih dveh otrocih, izmed katerih enega zveza s prostitutko pripelje pred sodišče za mladoletne prestopnike, igrajo Jean Gabin, Claude Brasseur in Roger Dumas. Zanimivo in vredno ogleda.

»V RITMU TWISTA« je angleški glasbeni film o mladem zabavnem ansamblu, ki z melodijami v ritmu twista pride celo v Bruxelles. V filmu je seveda nekaj obvezne ljubezni in nočnih lokalov, med igralci in pevci pa so med drugim Billie Furie, Hellen Shapiro in nadarjeni mlađi igrač Michael Anderson.

Vzdržal se je vsakršne opazke in je dejal samo: »Hvala lepa, gospodična!« Potem pa je zastavil vprašanje Margareti Barnardovi. Bila je bleda in je globoko dihalo kot pred težko preizkušnjo.

Ostro, kot udarec z bičem, je zadonočelo vprašanje: »Gospodična, kaj si obete od mojih preiskav? Ali naj najdem resnico ali ne?«

Ponosno je dvignila glavo. Vedel sem, kaj bo odgovorila. Margaret je bila fanatična ljubiteljica resnice. Njen odgovor je bil jasen in odločen — in mi je — zapri sapo:

»Ne!«

Vsi smo planili pokone! Poirot se je sklonil naprej in ji je vprašajoče pogledal v obraz: »Gospodična Margaret, vi nočete zvedeti resnice, vendar pa jo vsaj govorite!«

Sel je k vratom, pa se je spet obrnil, kot da je še nekaj pozabil in je vprašal Mary Dроверjevo: »Povejte mi, draga moja, ali imate kakega prijatelja?«

Mary, ki mu je zaskrbljeno zrla v obraz, je močno zardela: Oh, gospod Poirot, saj ... saj ... ne vem!«

Smehljaje je odvrali: »Dobro je, dobro, dete moje! Pojdite, Hastings, v Eastbourne morava!«

Voz je čakan pred vrat. Vstopila sva in se odpeljala vzdolž obale skozi Pevensey v Eastbourne.

»Ali vas zdaj lahko nekaj vprašam, Poirot?«

»Ne zdaj! Ustvarite si sami lastne misli o tem, kaj nameravam!«

Umolknil sem spet.

Poirot je brundal zadovoljno predse. V Pevenseyu je dal ustaviti in si je z menoj ogledal grad. Ko sva se spet vračala k vozu, sva za trenutek obstala in gledala kopico otrok, ki so se igrali in v igri prepevali s kričavimi, presunljivimi glasovi pesmico ...

»Kaj pojejo, Hastings? Prav nič ne razumem besed!«

Prisluhnil sem, dokler nisem ujel kitice:

»... pa si lisičko ujamem,
zaprem jo tam na samem,
nič več je ne spustim ...!«

»... pa si lisičko ujamem, zaprem jo tam na samem, nič več je ne spustim,« je ponovil Poirot. Njegov obraz je naenkrat postal resen in sirog. »Siračno je to, Hastings,« je dejal čez nekaj časa. »Kako tu lovite lise?«

»Jaz ne! Tega si nisem mogel nikoli privočiti. Ne verjamam pa tudi, da bi v tej okolici bilo mnogo lovov na lise.«

»Mislim, v Angliji sploh! Svojevrstien šport! Pri brlogu čakan, potem zavplješ: Haloot, mislim, ali ne? — nato pa se začne lov, čez drn in strn — in lise beži — beži — dostikrat se obrne, psi pa za njo, končno jo ujamejo in takrat pogine hitro in siračno ...«

»Zveni bolj grozno, kot je samo po sebi ...«

»Ali mislite, da je lisiči to všeč? Vsekakor pa je takake nagla smrt boljša, boljša je nagla, čeprav grozna smrt kot na tista, kar so prevevali otroci: zapreti jo in nič več izpostiti ... Ne, to pa nikakor ni dobro! Stresel je glavo, potem pa je rekel s spremenjenim glasom: »Jutri obiščem tega Custia.«

Potem je naročil vozniku, naj odpelje nazaj proti Londonu.

»Saj ste vendar hoteli v Eastbourne,« sem vzliknil.

»Čemu — za svoje namene vem popolnoma dovolj!«

33

ALEKSANDER BONAPARTE CUST

Razgovoru Poirota s tistim čudnim človekom — Aleksandrom Bonapartom Custom — nisem prisostoval. S pomočjo svojih zvez s policijo in zaradi izrednosti zadeve je Poirot takoj dobil dovoljenje, da sme obiskati Custa v zaporu, toda dovoljenje se ni raztezalo tudi name. Razen tega pa je Poirot želel govoriti z njim med širimi očmi, na samem, brez prič.

Poirot pa mi je kasneje popisal pogovor tako načineno, da ga poznam v vseh podrobnostih, kot bi bil sam zraven.

Zdelo se je, da se je Cust čisto posušil; držal se je še bolj zgrbljeno kot sicer in je mehanično vlekel nitke iz svojega suknjica.

Nekaj časa je Poirot molčal; nemo je sedel moču nasproti in ga gledal. Pokoj je legel na

malu sobico ... Gotovo je bil presunljiv trenutek ko sta si sedela nasproti oboj glavnih igračev žaloigre. Na Poirotovem mestu bi bil jaz nedvomno občutil dramatičnost trenutka — Poirot pa, čeprav se je dostikrat zdelo drugače — je bil strogo realen. Šlo mu je le za to, da je na moža pred seboj izvajal določen vpliv.

Nazadnje je vprašal nežno: »Ali veste, kdo sem?«

Oni drugi je odkimal: »Ne — ne, mislim, da ne. Ali ste morda branive? Govoril je vladivo, toda precej brez zanimanja in zdelo se je, da je popolnoma pogrezen v svoje globoke misli in razmišljjanja.

»Hercule Poirot sem...« je dejal moj prijatelj zelo meščko in je pri tem opazoval vpliv svojih besed.

Mr. Cust je nekoliko dvignil glavo in rekel: »Ah! Tako!« Inšpektor Crome ne bi bil mogel zadeti tona bolje. »Tako!« je ponovil čez čas s spremenjenim glasom. Njegovo zanimanje se je vzbudilo. Vzravnal se je in pogledal Poirota.

Poirot je vezal njegov pogled in je pokimal enkrat, dvakrat. »Da,« je dejal, »jaz sem tisti mož, ki ste mu pisali pisma.«

Tako je bil spet spet pretrgan. Mr. Cust je povesil glavo in odvral razdraženo: »Nikoli vam nisem pisal! Pisma niso bila moja. To sem povestil že ne vsem kolikokrat!«

»Vem to,« je odvral Poirot, »toda, kdo jih je potem pisal?«

»Svetovani! Imeti moram sovražnik! Vsi so proti meni. Policija — in vsek — vsi proti meni! Velika zarota!«

Poirot ni rekel ničesar. »Vsak je proti meni — že ed nekdaj!«

»Že ed otrejih let?«

Mr. Cust je premisil. »Ne — ne, takrat prav za prav ne. Moja mati me je imela zelo rada. Toda bila je častiljepna — strašno častiljepna. Zaradi tega mi je tudi dala ta semešna imena. Bila je namreč tako nespametna, da je mislila, kaj vse bom na svetu dosegel in me je vedno spodbujala, naj se uveljavim — govorila je o silni volji ... da človek lahko vodi svojo usodo, dejana je, da lahko dosežem vse, če le hocem...«

Nekaj trenutkov je molčal, potem pa nadaljeval: »Seveda se je motila! To sem kmalu spoznal. Jaz nisem bil med tistimi, ki se priborijo v življenu daleč naprej. Delal sem same neumnosti — smešil sem se! In bil sem boječ — bal sem se ljudi. V soli sem preživiljal težke ure. Sošolci so zvedeli za moja imena in so me dražili z njimi ... Slab učenec sem bil.«

Mr. Cust je znajal z glavo. »Se sreča, da je moja mati kmalu umrla. Doživelca bi razočarala — tudi v trgovski soli nisem prišel nikamor naprej, nobeden od mojih soudencev ni potreboval tako dolgo, da se je naučil strojepisja kot jaz, prav tako je bilo s stenografijsko. In vendar

nisem imel občutka, da sem neumen — saj ne vem, če me razumete...«

Nenadoma je pogledal s prosečim pogledom svojega nasprotnika.

»Razumem vas, prav dobro vas razumem! Kar nadaljujte!«

»Vedel sem, da me imajo vsi ljudje za nemoga — ah, tak hromec občutek je to! Prav tako je bilo tudi v pisarni!«

»In kasneje — v vojni?« je prišepetal Poirot.

Mr. Custov obraz se je naenkrat razjasnil. »Veste, v vojski mi je ugajalo. — To se pravi, kolikor sem prišel v poštev. Prvikrat sem se počutil kot človek, kot drugi ljudje. Vsi smo bili v istem položaju. Jaz sem bil prav tako dober kot katerikoli drug.«

Smehljaj mu je zamrl na obrazu. »Potem pa sem bil ranjen na glavi. Ne težko! Čisto malo. Toda pri tem sem odkril, da imam napade. Seveda sem že davno vedel, da so bili časi, ko nisem vedel, kaj delam. Praznote v možganilih, veste. Enkrat ali dvakrat sem se tudi zgrudil. Vendar mislim, da bi me zaradi tega ne bili smeli odpustiti.«

»Kaj pa potem?«

»Postal sem privatni uradnik. Takrat se je dalo zaslužiti še mnogo denarja. Tudi po vojni mi ni šlo slabo. Sicer so bile plače manjše in naprej nisem mogel nikamor. Napredoval nisem. Vedno so me drugi prehiteli. Stremuh nisem nikoli bil, bilo mi je vedno huje, strašno hudo, posebno pa potem, ko se je začela gospodarska kriza. Imel sem komaj dovolj, da sem držal skupaj dušo in telo — in nastavljene mora biti vedno čedno oblecen. Tedaj pa so mi ponudili ta posel z nogavicami. Stalna plača in provizija.«

Poirot je dejal mehko: »Saj veste, da podjetje, za katere ste, kot trdite, delali, noče ničesar vedeti o tem?«

Mr. Cust je spet postal razburjen. »Ker je tudi zraven pri zaroti. Saj imam vse to pisemo, pismeno! Plama imam od njih z natančnimi navodili, v katere kraje naj potujem in katere ljudi naj obiščem!«

»Ne ravno pisemo — na stroju napisano!«

»Saj je to vseeno! V takem velikem podjetju se vsi dopisi pišejo na stroj!«

»Ali veste, misier Cust, da se vsak stroj da ugotovi? Vsa in pisma so bila napisana z enim in istim strojem.«

»No, in?«

»In to je bil vaš stroj — našli so ga v vaši sobi!«

»Repustillo mi ga je podjetje, ko sem začel delati zanj.«

»Da, toda pisma so bila odposljana šele kasneje. Ali to ne dokazuje, da ste jih pisali sami in oddali na pošto?«

»Ne! Ne! Tudi to spada k zaroti proti meni! Nenadoma pa je dejal: »Firma je pisala tudi na prav takem stroju!«

»Iste znamke, da — toda ne na istem stroju!«

»Nič drugega kot zarota!« je vztrajal Mr. Cust.

»Pa vozni redi ABC, ki so jih našli v vaši omari?«

»O tem ne vem ničesar! Mislim sem, da so v vseh zavojih nogavice!«

»Zakaj pa ste na seznamu za Andover pri imenu mrs. Asherjeve naredili kljukico?«

»Ker sem nameraval pri nji začeti. Nekje se pač mora začeti!«

»Cisto prav! Nekje je pač treba začeti!«

»Tega nisem mislil! je vzliknil mr. Cust. »Nisem misil tega, kar mislite vi.«

»Toda — ali veste, kaj mislim?«

Mr. Cust je molčal. Trepotal je. »Jaz nisem storil!« je dejal potem. »Popolnoma nedolžen sem! Vse skupaj je zmota! Grda zmota! Pomislite le na drugi umor — onega v Bexhillu! Igral sem domino v Eastbourne. To morate vendar priznati! Je zaključil zmagoslavno.«

»Da,« je dejal Poirot z mehkim glasom. Toda, kako lahko je zmotiti se za en dan, all ne? In tak trmoglav možak, kot je mr. Strange, ne bo nikdar priznal, da se je morda le zmotil. Pri tem vztraja, kar je rekel ... Tukaj so pač ljudje njegovega kova! In knjiga za goste v hotelu! Nič lažega kot pripisati k imenu datum, ki ne komu ustreza — nihče tega ne bo takoj opazil!«

»Ves večer sem igral domino!«

Obiskal nas je pisatelj Tone Seliškar

Pred časom je pionirjev osnovne šole Cerkije obiskal priljubljeni slovenski pisatelj Tone Seliškar. O tem srečanju je pisala učenka 8. razreda Danica Ajdovec.

Že veste o tem, da nas bo obiskal pisatelj Seliškar nas je zelo razveselila. Vedeli smo, da nam bo povedal morsikaj o svojih delih in o svojem življenju. Nismo se zmotili. Povedal nam je tudi, da ga zdaj dobro poznamo.

Med njegovim pripovedovanjem se je bilo zanimivo ozreti po mladih glavicah, kajti vse so se vživele v njegovo mladost, o kateri nam je pisatelj tako lepo pripovedoval. Povedal nam je, kako se je prvič odpravil v šolo, kako si je potem želel po-

stati strojevodja, kot je bil njegov oče, in kako se je potem njegovo življenje zasukalo, da je nadaljeval študij in pričel pisati pesm in zgodbe.

Pisatelj je na vsa vprašanja, ki smo mu jih stavljali, rad odgovarjal. Mene je zanimalo, v koliko jezikov so prevedena njegova dela. Nastel mi je več jezikov, v katerih ljudje berejo njegovega Rudija, Posadko brez ladje in Bratovščino Sinjega galoba. Spoznali smo, da ni priljubljen samo pri nas, temveč, da ga cenijo daleč po svetu.

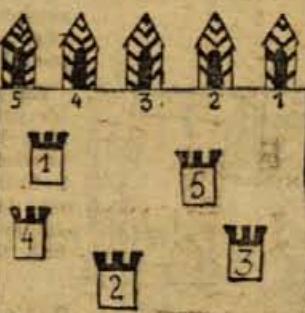
Kar prehitro so tekle minute in pisatelj se je poslovil od nas. Nekateri so ga prosili za avtogram. Tudi v tem nam je zelo rad ustregel. V imenu učencev osmege razreda in vse šole se dragemu pisatelju še enkrat iskreno zahvaljujem za prijeten obisk, ki nam bo ostal v lepem spominu. Želim pa, da bi ga kmalu spet videli v naši sredini.

Pust

Staro in mlado gleda parado — pustno povorko.
Poglejte zamorko!
Za njo pa medveda,
kako debelo gleda.
Taže ženica

je sosedova Mica,
njeni štirje bratje
so prijazni skratje.
Kuharji, čebele,
princeske vesele,
petelinji, gosi,
vse mimo nas hiti.
Kdo pa je z njimi?
Beli Eskimi,
gobe in murni
ter tekači urni —
Tu je pa čudo!
Čeprav z zamudo
prišla je med nas
vsemirska pošast.
Velika ima usta,
joj, da ne poje nam Pusta
To so že resne skrbi,
ker kaj naj vsakdo storí
izmed nas,
če nam ta pošast,
ki ima grozna usta
požre Pusta.
Zato opozarjam vas vse,
pazite in bojte se je!

MAJDA BOZEGLAV

Odjuga je zaključila s smučanjem in sankanjem. Toda otroci so kmalu našli novo zabavo. Zdaj so na vrsti sneženi možje. Okrog sneženih mož je vedno vse živo

Stražarji

Dolge in mrzle zime

Letos je bila zima nenavadno huda. Mnogi se tako mrzle zime pri nas niti ne spominjajo. Mraz je zahteval tudi žrtve.

Toda v preteklosti so poznali še hujše in daljše zime. Tako je na primer nemški raziskovalec Richard Hernig po nekih starih spisih objavil, da je bila, odkar ljudje pomnijo, najhujša zima 763—764. leta. Tedaj je že konec septembra postalo tako hladno, da ljudje kaj takega do takrat še niso doživelji. V začetku oktobra so reke v Ev-

ropi že vse zmrznile. Zamrznilo je tudi Črno morje. Po nekod je bil sneg visok tudi

ljudske žrtve, ki jih je v začetku zahteval mraz, a pozneje poplave, so bile velike.

Tudi leta 1607-1608 je bila zima zelo mrzla. Sneg je padel in se obdržal tudi v topnih deželah, celo v severni Afriki, Spaniji in Italiji. Zmrznilo in pomrlo je na tisoče in tisoče ljudi. Zima se je začela sicer razmeroma pozno, konec decembra, a končala se je šele v juniju 1608. leta. Bodensko jezero je tega leta polnoma zamrznilo in so po njem potovali s konjskimi vpregami.

mlada rast

do deset metrov. Ko pa se je spomladisnji sneg začel topiti, so nastopile velike poplave.

Bili smo izzrebani

V razred je vstopil poverjenik Pionirskega lista. V rokah je držal žep izvodov lista. Kakor vedno, smo tudi sedaj planili in že listali po najnovnejši številki časopisa. Teda nekdo zakriči:

»Hvala! Poglej! Naš pionirski odred je bil izzreban! 5 tank dabinale! Stekli smo k njemu, kakor da v naših izvodih ni napisano to obvestilo. Potem pa smo brž poslušali po svojih listih in tudi sami brali. Ta je bilo veselja v razredu! Žreb je torej določil talon našega pionirskega odreda in prav mi prejmeno pet tank.

FRANC SUSTAK

Doživetja v gozdru

Zabloudil sem v gozdu. Stopal sem počasi in poslušal žvrgotenje ptic. Po vejh se so se pozivavale veverice. Prisel sem na gozdrojno jaso in upal, da najdem nekaj gob. Gosposka mušnica se je bahavo razgledovala naokrog. Tisti dan z gobami nisem imel sreče. Od nekod pa sem zasiliščil tenak, zelo tenak glas. Stopal sem dalje in naletel na perje. Čudno — bilo je vendar perje domačega petellina. Tu sredi gozda! Previdno sem uliral pot skozi grmovje. Naenkrat sem obstal kakor vkepan. Prizor, kot ga le redko vidiš! Pred manjo je sedela lisica in zadovoljno opazovala svoje mladičke. Igrali

so se in res ne vem, če se še katera žival zna tako ljubko in razposajeno igrati. Poskuševali so, se vlekli za repke, pa se spet poganjali drug drugemu za vrat. Bili so ljubki, da malokatera žival tako. Majhni, silasti gobčki, črne, kot pikice drobne oči, pokončna ušesa in koščati repki, s katerimi so živalce pometale pred svojim domom. Tudi stara ni počivala. Skočila je v grmovje in prinesla otripo miš. Takrat jo nastal dirrendaj. Uboga sirota — sem pomiloval miško. Stara jo je spusila v sredo med mladiče, da se se igrali zanj. Potem jim je je spet vzel, dokler jim nazadnje ni polnoma prepustila dobrega plena. Naposlед se je stara spazila v rov, za njo pa še mladički. Bilo jih je šest. To bodo sosedje veseli, ko jim bo toliko težk pobiralo koščki!

»Postkribljeno je za novi rod-sem si rekel in veseli odšivagal proti domu. — STANE BERGANT

HOROSKOP Križanka št. 8

Velja od 23. februarja do 2. marca

OVEN (21. 3.-20. 4.) — Prijetne novosti v ljubezni in poslovnih zadevah, vendar je uspeh odvisen od tvojih zmožnosti. Neko srečanje ti napravi vrsto nevščnosti, ki jih s težavo odpraviš. S sklepi še počakaj. Psimo.

BIK (21. 4.-20. 5.) — Očitki radi dela te za nekaj časa postavijo na slepi tir. Ugodne perspektive v službi, vendar razmislji o ponudbah. Nesporazum še ne pomeni konca ljubezni. Pazi, da ti jo »pust« ne zagode. Zaupen govor.

DVOJČKA (21. 5.-20. 6.) — Zalostni dogodek v vremenu sta prekrila narete. Se vedno upaš, da nekomu pomagaš. Zaradi preglabokih čustev spoznaš, da je protekajo isto kot dobra zvezza, zato odpoveš udeležbo pri krepki kroksadi.

RAK (21. 6.-22. 7.) — Zastrupljenošť z neko idejo, ki bo dobič-

konosna. V ožjem krogu boš nekaj proslavljal. Previdnost, da ne nastraš na račun tujih napak. Nakup se posreči.

LEV (23. 7.-22. 8.) — Nepričkovani razplet čustvenih motenj. Povlivi se oseba, ki si domisla, da jo ljubiš. Skrajna previdnost: nekdo v maski ti pripravlja neprijetno presenečenje.

DEVICA (23. 8.-22. 9.) — Spremembam v službi komaj slediš, zato pa doma in v sentimentalnih zadevah večja ažurnost. Zanesi se na znanca v maski.

TEHTNICA (23. 9.-22. 10.) — Sporočilo z ugodnimi pogoji. Otresiš se vmešavanja tujih oseb. Ne obdaj povnibila iz trmoglavnosti. Zaradi pustnih krofov zastoj v prebavi. Potešena sla.

SKORPLIJON (23. 10.-22. 11.) — Zaradi čustvenih razmer te kritizirajo »od zgoraj in spodaj«. Kljub temu uspevaš tudi v poslu. Klon-

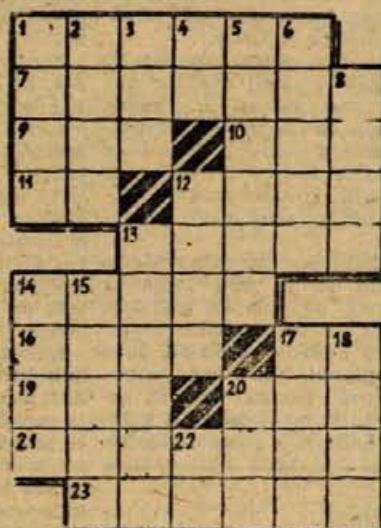
futa bo imela ugodne dolgoročne posledice.

STRELEC (23. 11.-22. 12.) — Zaradi nekega priznanja boš vsestransko domislijav. Pozabiljen dolg te vrže s tira, pa se veče izmažeš. Razširjeno obzorje in ne podcenjuje več modrih naukov.

KOZOROG (23. 12.-20. 1.) — Razmišljanje o pokojninskem zakonu med delom se bo odražalo v denarnici. Občudovali in izrabljali bodo tvojo duhovitost še v tretku. Draga oseba se ti maščuje.

VODNAR (21. 1.-19. 2.) — Skrbno skrivana zaljubljenost je v nevarnosti. Izvrstna družba te preseneti. Zapraljenih tisočakov ne moreš zamaskirati. Pazi na zdravje. Izogibaj se prepiru.

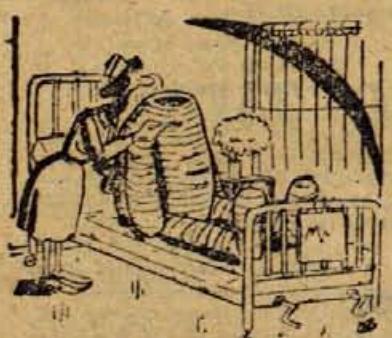
RIBI (20. 2.-20. 3.) — Poslovne težave prehodnega značaja. Nekdo pričakuje izpolnitve obljube dane v slabem trenutku. Ljubezen v obrokih. Zaradi pustnih izdatkov se bo denarnica postila, draga oseba pa te bo gledala izpod čela. Telefon ti požre nekaj živcev. Zapoznel honorar.

Vodoravno: 1. grški filozof, 7. rastlina iz katere pridobivajo zdravilno olje, 9. žensko ime, 10. vzdevek Goethejeve matere, 11. avtomobilска oznaka Gorice, 12. nasvet, 13. zasoljeni, 14. velikan, 16. ogib, 17. glasbena nota, 19. vodna žival, 20. obrisan, 21. listnato drevo, 23. prednik indo-evropskega plemena.

Naprečno: 1. del vrat, 2. kopališče pri Benetkah, 3. srbsko moško ime, 4. osebni zoimek, 5. mesto v severozahodnem delu Mehike, 6. potreben, 8. čebelje tvorbe, 12. ovišek, 13. umetnik, 14. kokoš, 15. vrsta jedi, 17. del Kranja, 18. moško ime, 20. žar, 22. rimska 101.

Bolnik v mavcu

— Hej Janez, popiti morate zdrovilo!

Brez besed

V trgovini

— Glejte... Glejte... Tudi pri vas je prišlo do znižanja!

Pred 20 leti so Rusi na zaledeli, z debelim snegom pokrili stepi pred Vologradom obkollili 6. nemško armado pod veljastvom maršala von Paulusa, ki je stela nad 200.000 mož. Deset tednov je umirala nemška armada, ki ji Hitler ni dovolil nobenega poskusa rešitve. Okrog 150.000 mrtvih je obtežalo na bojišču.

veter tulil med podtinami Volograda. Sneg, ki ga je podil vihar v oblikah, je pokril vse: izgorele oklopni, razstreljene topove, zapušcene sirske jarke in arhive.

Mrliči v snegu

Mrevec že davno niso mogli več pokopavati, zakaj zemlja je bila trdo zmrznjena in lašota je že žive tako oslabela, da za težko delo pokopavanja sploh niso bili več sposobni. Sneg jim je odzel težko delo.

V bližini kolodvora Gumrak, kakih osem kilometrov zahodno od Volograda, je bila postojanka maršala Paulusa. Okrog njegovega bunkerja je bilo še nekaj drugih za njegov štab. Mladi stotnik Toepke je iskal skozi snežni metež. »Ste vi, Toepke?« se je nenadoma oglasilo iz teme. Stotnik je stopil bliže. »Da, gospod maršal.«

»Stopite noter!« Maršal je odpril vrata v podzemeljsko zatočišče. Izpod stropa je brieska utripajoča žarnica, v ilovnatih pečicih je gorelo nekaj tresk. Od daleč je bilo slišati grmenje ruskih topov, s fronte ob Volgi je prinašal veter z malke detonacije, sicer pa je vlandala tihina v kotlu okrog Volgo-

grada. Celo brnenje letalskih motorjev je utihnilo — snežni metež je zavrl ves zračni promet. Na božični večer niso Nemci po zračni poti izkrcali v stalingrajskem kotlu niti moke niti municije in ne bencina, obvez in morfija za ranjence.

Brez besed je Paulus vzel v roke tabelo o preskrbi, ki mu jo je nudil stotnik. Koliko moke je še v kotlu, koliko bencina, nafta, motornega olja? Koliko municije za tanke, za metavne min, za strojnice, za protitankovske topove, za lahko in težko prtilerijo, za težke in lahke protiletalske topove? Koliko serum proti tetanusu, koliko morfija, obvez, koliko sočivja, konservi, masti?

Sredi med branjem je nenadoma dvignil glavo: »Saj vendar ne moremo speti skrčiti krušnih obrokov, Toepke!« Morali bomo, gospod maršal.« — Maršal, ki je bil doslej vajen izdajati povelja, je sedel zdaj slab, brez moči v kotlu pred Vologradom, z 200.000 možimi svoje armade, odvisen od nekaj lehal, ki so mu prinašala, kadar je bilo to mogoče, kruh, konserve, obvez. Zamudil je poslednjo priliko, ko bi se bilo še mogoče umakniti. Stir, pet dni

pred božičem se mu je ponudila še zadnja prilika. Tedaj so se od jugozahoda približali tanki armade generalnega polkovnika Hotha, ki naj bi razbremenila obklopljeno obroču. Vsak vojak v kotlu je pričakoval povelja za prodor v zaledje in s tem umik iz kotla, toda povelja ni bilo. Tanki generala Hotha so se spet umaknili, bili so nujno potrebeni za fronto ob Donu, kjer je tudi grozil propad. In ko je utihnilo grmenje rešilnih tankov, ni nikje v kotlu razumel Paulusovega obostavljanja.

Nenadoma je stotnik Toepke vprašal: »Gospod maršal, zakaj pa nismo poskusili z umikom? Dolgo so visele besede v prostoru. Nenamerno je zrl maršal vanj. V njem je videl predstavnika vseh 200.000 mož v kotlu. Potem pa je dejal: »Nimam pravice, da bi kršil povelja ali se ne zmenil ranje. Gotovo imajo svoj smisel. Mi od tu ne moremo presojati razlogov ranje.« In po krajek molku: »Od vsakega posameznega vojaka zahtevam pokorščino, zato moram tudi jaz biti pokoren.« V stotniku se je dvignilo: »Tudi potem, če Führer našega stanja ne presoja pravilno? Lok je očitno prenapet.«

Bitka na Volgi

Ta poraz je bil za nadaljnje nemške operacije na Vzhodu odločilnega pomena — **BIL JE ZACETEK KONCA**. Poteck tega odločilnega dogodka nam opisujejo Rusi in Nemci.

Bilo je o božiču. V težkih kosih je na debelo naletaval sneg. Od Kazakstanu sēm je strupeno brilo. Prek zmrznjene Volge je